

UZASADNIENIE

J. J. został obwiniony o to, że w dniu 7 stycznia 2015 r. około godz. 09:30 w Ł. na wysokości posesji nr (...) ul. (...) wyciągając paczki z samochodu marki A. nr rej. (...) otworzył drzwi pojazdu bez upewnienia się, że nie spowoduje to zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, doprowadził do uderzenia w jadący pojazd marki V. nr rej. (...), czym swym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

Wyrokiem z dnia 13 maja 2016 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi uznał obwinionego J. J. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym uzupełnieniem, że nie zachował należytej ostrożności oraz z tą zmianą, że w miejsce zapisu, iż otworzył drzwi pojazdu przyjął, że doprowadził do przemieszczenia się otwartych drzwi tylnych samochodu A., tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 100 złotych. Sąd Rejonowy zasądził także od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.051,83 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Wyrok Sądu Rejonowego został zaskarżony w całości apelacją przez obwinionego, który zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 2, 7, 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na mało wnikliwej ocenie materiału dowodowego, pominięcia szeregu okoliczności istotnych i korzystnych dla obwinionego, rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, która w przedmiotowej sprawie przybrała charakter dowolnej, w szczególności poprzez:

- odmowę wiary wyjaśnieniom obwinionego, które były spójne i logiczne jak również miały istotne znaczenie dla wyjaśnienia sprawy, które to uchybienie miało wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy;

- brak wyjaśnienia w uzasadnieniu wyroku przyczyn odmowy przez Sąd I instancji wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego i oparcie rozstrzygnięcia na kolidującym z nimi materiale dowodowym w sytuacji, gdy był on przez obwinionego kwestionowany;

- oparcie rozstrzygnięcia na zeznaniach K. M. oraz ustaleniach biegłego sądowego w dziedzinie techniki samochodowej i analiz wypadków komunikacyjnych inż. R. B. w sytuacji, gdy zeznania świadka są niespójne, nielogiczne i pozostają w sprzeczności z ustaleniami dokonanyymi na miejscu zdarzenia przez funkcjonariuszy Policji oraz wyjaśnieniami obwinionego, a wnioski wyciągnięte przez biegłego w wydanej opinii nie korelowały z ustalonymi przez niego okolicznościami faktycznymi, co spowodowało wewnętrzną sprzeczność opinii biegłego;

2) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj., art. 6 k.p.k. poprzez naruszenie prawa do obrony przysługującego obwinionemu poprzez ograniczenie obwinionemu inicjatywy dowodowej zmierzającej do skutecznego zakwestionowania wadliwej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i analiz wypadków komunikacyjnych inż. R. B. zwłaszcza, iż w innym, zakończonym uniewinnieniem obwinionego postępowaniu opinia tego samego biegłego została skutecznie zakwestionowana i nie stanowiła podstawy ustaleń sądu;

3) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku obwinionego o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego w dziedzinie techniki samochodowej i analiz wypadków komunikacyjnych w sytuacji, gdy powołanie innego biegłego mogło doprowadzić do zweryfikowania prawdziwości ustaleń zawartych w opinii pisemnej i uzupełniającej opinii ustnej biegłego inż. R. B., która była wewnętrznie sprzeczna i w związku z tym powstały uzasadnione wątpliwości co do przebiegu zdarzenia i sprawstwa obwinionego;

4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, będący wynikiem w/w uchybień procesowych, polegający na przypisaniu obwinionemu popełnienia zarzucanego mu czynu w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dawał do tego podstaw w świetle poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających chociażby z treści wyjaśnień samego obwinionego.

Podnosząc powyższe zarzuty obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obwinionego jest niezasadna.

Właściwie wszystkie przedstawione w niej zarzuty dotyczą oceny materiału dowodowego, w tym w szczególności odmowy wiary wyjaśnieniom obwinionego i uwzględnienia przez Sąd Rejonowy wniosków opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz analizy wypadków drogowych inż. R. B.. Zdaniem obwinionego Sąd I instancji nieprawidłowo uznał, że opinia ta spełnia stawiane przed nią wymogi i w konsekwencji przyjął, iż nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku o przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii innego biegłego. W ocenie skarżącego na skutek powyższych uchybień doszło do wadliwego ustalenia stanu faktycznego w oparciu o wnioski płynące z opinii biegłego oraz z zeznań K. M. przy jednoczesnym odrzuceniu wersji zaprezentowanej przez obwinionego J. J..

Z uwagi na istotne rozbieżności pomiędzy zeznaniami świadków i wyjaśnieniami obwinionego dotyczące przedkolizyjnego położenia tylnych lewych drzwi samochodu A. kluczowe znaczenie dla ustalenia tej okoliczności miała opinia biegłego. Z opinii wynika, iż przed zderzeniem obwiniony zaparkował swój pojazd lewymi kołami przy krawędzi jezdni na ul. (...) w Ł..

Obwiniony J. J. stojąc tyłem do ulicy (...) sięgał z wnętrza samochodu paczki. Drzwi pojazdu A. były otwarte. Kwestią zasadniczą w analizowanej sprawie było ustalenie czy w chwili, w której doszło do kontaktu samochodu V. prowadzonego przez K. M. z pojazdem obwinionego drzwi tylne otworzyły się szerzej i K. M. nie miał możliwości uniknięcia zderzenia, czy też, jak sugeruje skarżący, to jazda kierowcy samochodu V. doprowadziła do zahaczenia o drzwi pojazdu obwinionego.

Biegły podał, iż umiejscowienie i charakter uszkodzeń samochodu V. w rejonie tylnej części błotnika przedniego prawego pojazdu wskazywały, iż w trakcie zdarzenia występował ruch drzwi tylnych lewych samochodu A. na zewnątrz bryły tego pojazdu. Do powyższego ustalenia doprowadziła biegłego analiza uszkodzeń pojazdów uczestniczących w kolizji, uwidocznionych w protokołach oględzin pojazdów i dokumentacji fotograficznej. Biegły wskazał, że ślady w postaci poziomych otarć poszycia elementów prawego boku samochodu V. zaczynały się w tylnej części prawego błotnika, a następnie ich szerokość zwiększała się na przednich drzwiach. W części tylnej błotnika przedniego występowało ponadto miejscowe wgniecenie poszycia tego elementu. Powyższe uzasadniono tym, iż gdyby do pierwszego kontaktu kolizyjnego doszło w sytuacji, w której drzwi były otwarte na stałą szerokość i nie przemieszczały się – jak to wynikało z wyjaśnień obwinionego – to uszkodzenie powinno zaczynać się w przedniej części błotnika przedniego pojazdu V., uwzględniając kształt nadwozia tego pojazdu. Powyższe znalazło swoje odzwierciedlenie w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym przywołano powyższe ustalenia i uznano za trafną ocenę biegłego, iż pierwszy kontakt kolizyjny z otwierającymi się drzwiami skutkowało śladem zatarcia na błotniku, następnie dalsze wywieranie siły na drzwi przez ciało obwinionego skutkowało dociskiem krawędzi drzwi samochodu A. do prawego boku pojazdu V. i powstaniem wgniecenia błotnika przedniego, jak również przednich prawych drzwi w rejonie przedniej krawędzi. Kształt całości uszkodzeń świadczył o tym, że występowała siła nacisku poprzeczna do osi wzdłużnej samochodu V., co wskazywało na to, iż w czasie zdarzenia drzwi były w ruchu na zewnątrz (uzasadnienie Sądu Rejonowego k. 129-130).

Jednocześnie biegły wykluczył wersję lansowaną przez obwinionego, jakoby drzwi tylne jego samochodu w chwili kolizji nie były przemieszczane. Obwiniony kwestionował złożoną opinię wnosząc o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii. Na rozprawie biegły odpowiedział na pytania obwinionego i ustosunkował się szczegółowo do podnoszonych przez niego wątpliwości. Po przesłuchaniu biegłego J. J. wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego na te same okoliczności jak we wcześniejszej tezie dowodowej, bowiem obwiniony stanowczo zaprzeczał, że drzwi samochodu zostały w jakikolwiek sposób poruszone, a zatem zdaniem obwinionego opinia zaprezentowana w formie pisemnej jak i ustnej nie jest precyzyjna i dokładna. Należy wskazać, iż oddalenie tak sformułowanego wniosku dowodowego przez Sąd Rejonowy było całkowicie prawidłowe i nie można postrzegać tej decyzji jako naruszenia przepisów postępowania. Podkreślić należy, że o dopuszczeniu określonego dowodu nie decyduje subiektywne przekonanie wnioskodawcy o jego istotności, ale obiektywne i weryfikowalne przekonanie organu, iż dowód ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Tymczasem całościowa, dokładna analiza przedstawionych przez biegłego wniosków pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że stanowią one zamknięty obraz oceny zdarzenia, obejmujący wszystkie pojawiające się ewentualne możliwości jego przebiegu. Należy podkreślić, że rolą biegłego nie jest rozważanie różnego rodzaju prawdopodobnych, acz hipotetycznych okoliczności, czego zdaje się oczekiwać obwiniony, bowiem obraca się on w granicach zebranego w sprawie materiału dowodowego i na jego podstawie obowiązany jest wydać kompleksową opinię. Wszelkie wątpliwości zgłaszane przez obwinionego zostały przez biegłego wyjaśnione. Jednocześnie brak jest w treści wniesionego środka odwoławczego zarzutów wskazujących na zaistnienie przesłanek z art. 201 k.p.k. Podkreślenia wymaga fakt, że w kwestii uznania opinii za jasną i pełną w rozumieniu art. 201 k.p.k. decydujące znaczenie ma ocena sądu, a nie stron, chyba, że zastrzeżenia strony są uzasadnione, a ocena sądu dowolna, co w niniejszej sprawie w żadnym razie nie zaistniało (wyrok SA w Lublinie z dnia 27 listopada 2012 r., II A Ka 260/12). Reasumując należy stwierdzić, że dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego opierała się na wnioskach płynących z opinii biegłego i ostateczne konkluzje oraz orzeczenie Sądu Rejonowego są prawidłowe.

Sporządzoną w sprawie opinię biegłego Sąd Rejonowy uznał za wiarygodny dowód pozwalający na ustalenie przebiegu zdarzenia. W ocenie Sądu pierwszej instancji opinia ta jest jasna, pełna i niesprzeczna. Obwiniony podważając wnioski płynące z opinii nie przedstawił luk w rozumowaniu biegłego, a także nie zaoferował dowodów mogących podważyć zaufanie do opracowania sporządzonego przez inż. R. B..

Analiza przedmiotowej sprawy prowadzi do wniosku, że dla prawidłowego wyrokowania nie był konieczny dowód, którego przeprowadzenia żądał obwiniony. Obwiniony wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego przede wszystkim dokonał negatywnej oceny wniosków z niej płynących, z uwagi na fakt, iż nie stanowiły one wsparcia przyjętej przez niego linii obrony w analizowanej sprawie.

Z uwagi na fakt, iż Sąd I instancji z należytą starannością przeanalizował wszystkie dowody i wszechstronnie je omówił nie ma potrzeby ponownego przytaczania argumentacji sądu, która została uznana za słuszną.

Należy wskazać, iż Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się wskazanych w apelacji naruszeń prawa procesowego, czyniąc podstawą swoich ustaleń faktycznych wnioski płynące z opinii biegłego sporządzonej w niniejszej sprawie i oddalając wniosek dowodowy obwinionego o dopuszczenie dowodu z opinii nowego biegłego.

Ocena materiału dowodowego dokonana przez sąd pierwszej instancji była zgodna z zasadami wyrażonymi w przepisie art. 7 k.p.k., stosowanym odpowiednio także w postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Ustalenia poczynione przez Sąd meriti należy uznać za uprawnione w kontekście dostępnych dowodów, a obwiniony nie przedstawił argumentów mogących prowadzić do ich podważenia. W szczególności nie stanowi takiego argumentu samo twierdzenie zainteresowanej strony, iż zdarzenie miało odmienny przebieg, mogący skutkować korzystniejszą oceną jego zachowania. W ustnej opinii biegłego nie sposób dopatrzeć się sprzeczności, na którą powołuje się obwiniony we wniesionej apelacji. Biegły odniósł się zarówno do prędkości z jaką poruszał się samochód V. oraz dokładnie opisał uszkodzenia jakie zostały utrwalone na prawym boku tego pojazdu. Nie stracił przy tym z pola widzenia faktu, że zdarzenie miało charakter dynamiczny, a konkretne umiejscowienie uszkodzeń pojazdu zależało od momentu zetknięcia się obu pojazdów. Biegły jednoznacznie i bez żadnych wątpliwość podał, iż kształt ujawnionych uszkodzeń świadczy o tym, że występowała siła nacisku poprzeczna do osi wzdłużnej samochodu V., co wskazywało na to, iż w

czasie zdarzenia drzwi tylne lewe samochodu A. były w ruchu na zewnątrz bryły tego pojazdu. Logicznym jest wniosek biegłego, iż pozycja obwinionego względem pojazdu umożliwiła kontakt jego ciała z wewnętrzną powierzchnią drzwi, co mogło skutkować ich niekontrolowanym przemieszczaniem się na zewnątrz bryły samochodu obwinionego. Biegły jednoznacznie wskazał także, iż doprowadzenie do ruchu drzwi na zewnątrz pojazdu stanowiło błąd w zachowaniu obwinionego.

W sprawie nie zaistniały zatem niedające się usunąć wątpliwości, które skutkowałyby koniecznością uwzględnienia ich na korzyść obwinionego, zgodnie z dyspozycją art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. Dostępny w sprawie materiał dowodowy pozwalał na poczynienie ustaleń faktycznych tak jak uczynił to Sąd Rejonowy, który w sporządzonym pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przekonująco umotywowował swoje stanowisko.

Uwzględniając okoliczności zdarzenia Sąd Rejonowy przyjął, iż J. J. popełnił zarzucony mu czyn, którym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dodatkowo uzupełniając opis czynu o to, że nie zachował należytej ostrożności doprowadzając do przemieszczenia się otwartych drzwi tylnych samochodu A. - czym wyczerpał dyspozycję art. 86 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy określając wysokość kary grzywny wskazał, iż wykroczenie z art. 86 § 1 k.w., którego dopuścił się obwiniony, zagrożone jest karą grzywny do 5.000 złotych. Sąd Rejonowy jako okoliczności łagodzące wskazał: nieumyślność działania obwinionego i przyczynienie się kierującego samochodem V. do zaistnienia kolizji oraz uwzględnił rozmiar uszkodzeń powstałych w pojazdach na skutek zdarzenia. Wymierzonej obwinionemu kary grzywny w wysokości 100 zł w żadnej mierze nie można uznać za karę rażąco surową.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego tj. nieuwzględnienie apelacji obwinionego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, na które złożyły się kwota 30 tytułem opłaty od grzywny ustalona na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz kwota 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków ustalona na podstawie § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. (Dz.U. Nr 118, poz. 1269).